

EUROPAPARLAMENTET

2009 – 2014

Utskottet för sysselsättning och sociala frågor

2010/2273(INI)

17.2.2011

FÖRSLAG TILL BETÄNKANDE

om att främja arbetskraftens rörlighet inom Europeiska unionen
(2010/2273(INI))

Utskottet för sysselsättning och sociala frågor

Föredragande: Traian Ungureanu

PR_INI

INNEHÅLL

	Sida
FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION	3
MOTIVERING	9

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION

om att främja arbetskraftens rörlighet inom Europeiska unionen (2010/2273(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av artiklarna 21, 45 och 47 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och artiklarna 15, 21, 29, 34 och 45 i stadgan om de grundläggande rättigheterna,
- med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1612/68 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen¹,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier², kommissionens rapport från 2008 om tillämpningen av direktiv 2004/38/EG (KOM(2008)0840) och rådets resolutioner från november 2007 och april 2009 om direktiv 2004/38/EG,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer³,
- med beaktande av meddelandet från kommissionen av den 6 december 2007 om ”Rörlighet som ett verktyg för fler och bättre jobb – EU:s handlingsplan för rörlighet för arbetstagarna (2007–2010)” (KOM(2007)0773),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 18 november 2008 om konsekvenserna av den fria rörligheten för arbetstagare efter EU:s utvidgningar (KOM(2008)0765),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 16 december 2008 om ”Ny kompetens för nya arbetstillfällen – att förutse och matcha kompetensbehoven på arbetsmarknaden” (KOM(2008)0868),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 13 juli 2010 om ”Arbetskraftens fria rörlighet bekräftas: rättigheter och viktiga utvecklingar” (KOM(2010)0373),
- med beaktande av Europa 2020-strategin och i synnerhet flaggskeppsinitiativen ”En agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen” och ”Ungdom på väg”,
- med beaktande av slutsatserna från rådet (rättsliga och inrikes frågor) av den 27 november 2008 om ”Den fria rörligheten för människor: kränkningar och missbruk av rätten till fri rörlighet”,
- med beaktande av slutsatserna från rådet (sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) av den 9 mars 2009 om ”Arbetskraftens yrkesmässiga och geografiska rörlighet och fri rörlighet för arbetstagare inom Europeiska unionen”,

¹ EGT L 257, 19.10.1968, s. 2.

² EUT L 158, 30.4.2004, s. 77.

³ EUT L 255, 30.9.2005, s. 22.

- med beaktande av sin resolution av den 2 april 2009 om problemen med och framtidsutsikterna för unionsmedborgarskapet¹,
 - med beaktande av sin resolution av den 18 december 2008 om EU:s handlingsplan för rörlighet för arbetstagarna (2007–2010)²,
 - med beaktande av yttrandet från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om fastställande av kvarvarande hinder för rörlighet på inre arbetsmarknaden³,
 - med beaktande av kommissionens uppföljningsdokument om vägledning till ett bättre införlivande och en bättre tillämpning av direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (KOM(2009)0313),
 - med beaktande av det förslag till delrapport med titeln ”Comparative study on the application of Directive 2004/38/EC on the right of citizens of the Union and their family members to move and reside freely within the territory of the Member States” (en jämförande studie av tillämpningen av direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier) som på begäran av utskottet för rättsliga frågor utarbetats av intresseorganisationen European Citizen Action Service (ECAS),
 - med beaktande av artikel 48 i arbetsordningen,
 - med beaktande av betänkandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor och yttrandena från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män (A7-.../2011), och av följande skäl:
- A. Att bo och arbeta i en annan medlemsstat är en av unionens grundläggande friheter. Det är en grundläggande beståndsdel i unionsmedborgarskapet och en rättighet som erkänns i fördragen. Ändå visar statistiken att det fortfarande är alltför få människor som utnyttjar denna rättighet, trots de särskilda åtgärder som vidtagits för att främja arbetstagares rörlighet.
 - B. Endast 2,3 procent av EU:s medborgare bor för närvarande i en annan medlemsstat än sin egen, men 17 procent planerar att arbeta utomlands i framtiden och 48 procent kan tänka sig att söka jobb i ett annat land eller i en annan region om de skulle förlora jobbet hemma.
 - C. Enligt kommissionens meddelande av den 18 november 2008 har mobila arbetstagare från länder som gick med i EU 2004 och 2007 haft en positiv effekt på medlemsstaternas ekonomier.
 - D. Inga negativa effekter har rapporterats från de medlemsstater som avstått från att tillämpa övergångsbestämmelser för den fria rörligheten för arbetstagare från medlemsstater som anslöt sig till EU 2004 och 2007. Ett antal medlemsstater har ändå valt att fortsätta att tillämpa restriktioner på sin arbetsmarknad för medborgare från Rumänien och Bulgarien.
 - E. Trots att EU har både lagstiftning och program som syftar till att främja arbetstagares fria rörlighet finns det hinder för ett fullständigt utövande av denna grundläggande frihet (t.ex.

¹ P6_TA(2009)0204.

² EUT C 45 E, 23.2.2010, s. 23.

³ EUT C 228, 22.9.2009, s. 14.

sociala, rättsliga och administrativa hinder, bristfällig återvändandepolitik som inte uppfyller invandrade arbetstagares behov, brist på erkännande av arbetslivserfarenhet från utlandet, svårigheter för makar eller partner att hitta anställning samt tungrodda processer för erkännande av examensbevis).

- F. Genom dessa hinder och restriktioner åsidosätts en grundläggande rättighet för arbetstagarna, och återhämtningen för EU:s ekonomier försvåras. Detta kan få kontraproduktiva effekter, såsom ökat illegalt arbete, en utvidgad svart ekonomi och ökad exploatering av arbetstagarna.
1. Europaparlamentet påpekar att kommissionen i sin rapport KOM(2008)0840 konstaterar upprepade överträdelser när det gäller medlemsstaternas genomförande av direktiv 2004/38/EG, vilket påverkar arbetstagarnas möjligheter att utöva sin rätt till fri rörlighet. Denna situation har gett upphov till en mängd individuella klagomål, framställningar och över 40 frågor från parlamentet, vilket har medfört att kommissionen inlett fem överträdelseförfaranden för inkorrekt tillämpning av direktivet.
 2. Europaparlamentet välkomnar kommissionens meddelande KOM(2010)0373 där det aktuella läget för arbetstagares fria rörlighet beskrivs och förklaras, men parlamentet beklagar samtidigt att inga konkreta åtgärder eller lösningar presenteras.
 3. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att ytterligare främja rörligheten på arbetsmarknaden genom att lägga fram en långsiktig och omfattande sektorsövergripande strategi för rörlighet, så att alla befintliga rättsliga, administrativa och praktiska hinder för arbetstagares fria rörlighet kan undanröjas. Parlamentet efterlyser en konsekvent, effektiv och öppen politik baserad på arbetsmarknadens krav och ekonomiska utvecklingstrender.

Administrativ förenkling och rättsliga aspekter

4. Europaparlamentet erinrar om att medlemsstaterna mot bakgrund av bestämmelserna i fördragen och den befintliga lagstiftningen har ett ansvar när det gäller att förenkla de administrativa förfarandena i samband med arbetstagares fria rörlighet, så att denna rättighet kan utövas på ett optimalt sätt och orättvisa, onödiga eller tungrodda administrativa förfaranden som begränsar denna rättighet kan undvikas.
5. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att verka för ökad enhetlighet i de administrativa förfarandena och det administrativa samarbetet för att möjliggöra synergieffekter mellan nationella myndigheter.
6. Europaparlamentet oroas över det bristfälliga införlivandet och genomförandet av befintliga direktiv om arbetstagares fria rörlighet, särskilt direktiv 2004/38/EG avseende rätten till inresa och uppehåll för familjemedlemmar från tredjeländer, tungrodda administrativa förfaranden och krav på ytterligare uppehållsdokument (t.ex. arbetstillstånd och bevis på ordnat boende) som är oförenligt med direktiv 2004/38/EG.
7. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att till fullo utnyttja sina befogenheter enligt fördragen och utöva en kontinuerlig och omfattande tillsyn av hur direktiv 2004/38/EG tillämpas, och vid behov utnyttja rätten att inleda överträdelseförfaranden mot medlemsstater som inte följer reglerna.

Kopplingar till andra politikområden

8. Europaparlamentet konstaterar att den fria rörligheten för arbetstagare inte ska ses separat från andra rättigheter och grundläggande principer i EU. Parlamentet konstaterar vidare att

den europeiska sociala modellen och de rättigheter som garanteras i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna, så som de återspeglas i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna, ska ge möjlighet till anständiga arbeten, tillfredsställande arbetsvillkor, socialförsäkringsrättigheter, likabehandling, respekt för privatlivet och frihet att tillhandahålla tjänster.

9. Europaparlamentet anser att EU:s och medlemsstaternas lagstiftning bör harmoniseras så att alla former av hinder för genomförandet och utövandet av rätten till fri rörlighet för arbetstagare kan undvikas.
10. Europaparlamentet anser att det krävs samordnade insatser för att uppnå ett effektivt genomförande av den politik som främjar arbetstagares fria rörlighet, särskilt när det gäller fullbordandet av den inre marknaden, en samordning av socialförsäkringssystemen, kompletterande pensionsrättigheter, arbetstagar skydd, utbildning (inklusive yrkesutbildning), skatteåtgärder (för att t.ex. undvika dubbelbeskattning) och åtgärder för att förhindra diskriminering.
11. Europaparlamentet anser att adekvata sociala trygghetssystem kraftigt underlättar den geografiska och yrkesmässiga rörligheten för arbetstagare, och att en politik för rörlighet på arbetsmarknaden bör omfatta både en social integrering av invandrade arbetstagare och en social återintegrering av arbetstagare som återvänder hem.
12. Europaparlamentet framhåller att ett effektivt genomförande av den fria rörligheten för arbetstagare kräver samordnade insatser från europeiska och nationella myndigheter så att man kan främja förenklade administrativa förfaranden i frågor som är indirekt kopplade till denna rättighet, t.ex. när det gäller omregistrering av fordon som införs från ett annat EU-land, överföring av patientjournaler, undvikande av dubbelbeskattning, tydliga regler om återbetalning av sjukvårdskostnader osv.
13. Europaparlamentet anser att små och medelstora företag kan fungera som katalysatorer för ekonomisk återhämtning och utveckling, eftersom det framför allt är inom dessa företag som nya arbetstillfällen skapas. Parlamentet upprepar därför att det behövs ett EU-åtagande för att stödja och utveckla små och medelstora företag, särskilt genom arbetsmarknadspolitiska åtgärder och utbildningsprogram.

Åtgärder för att främja den fria rörligheten

14. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att avskaffa alla övergångsregler som hindrar den fria rörligheten för arbetstagare från de medlemsstater som anslöt sig till EU 2004 och 2007. Parlamentet anser att dessa hinder är kontraproduktiva och diskriminerande mot europeiska medborgare. Parlamentet kräver att klausulen om företräde ska gälla för hela EU.
15. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att offentliggöra de positiva effekter som rörligheten på arbetsmarknaden fått för värd- och ursprungsländerna och för EU i stort, såväl socioekonomiskt sett som för den geografiska sammanhållningen.
16. Europaparlamentet välkomnar kommissionens planer på att göra regelbundna och systematiska bedömningar av utbud och efterfrågan på arbetskraft i EU på lång sikt (fram till 2020), uppdelat på sektorer, yrken, kvalifikationsnivå och länder. Parlamentet rekommenderar starkt en samordning av medlemsstaternas arbetsmarknads- och utbildningspolitik, i syfte att uppnå målen i EU 2020-strategin när det gäller att skapa

arbetstillfällena och undvika framtida indirekta hinder som kan försvåra utövandet av rätten till fri rörlighet.

17. Europaparlamentet uppmanar myndigheter på alla nivåer att se till att rörlighetspolitiken främjas och att medvetenheten om rörlighetens möjligheter och fördelar blir bättre. Parlamentet vill här framhålla kommissionens samordnande roll.

Arbetsförmedlingstjänster och information till arbetstagarna

18. Europaparlamentet erkänner och framhåller de offentliga arbetsförmedlingarnas betydelse, i synnerhet Euresystemet och dess nätverk, för att främja rörligheten på arbetsmarknaden i EU genom att tillhandahålla information om lediga platser, utbildningsmöjligheter och arbets- och levnadsvillkor.
19. Europaparlamentet ser med oro på de minskade anslagen till Euresrådgivare och efterlyser ett åtagande för en långsiktig strategi som gör det möjligt för Eures och dess personal att utföra sina uppgifter på ett effektivt sätt.
20. Europaparlamentet anser att informationen till arbetstagare inom EU om de fördelar, rättigheter och skyldigheter som rörligheten på arbetsmarknaden innebär bör förbättras ytterligare. Parlamentet uppmanar kommissionen att samordna sina insatser med de nationella myndigheterna och att i större utsträckning använda sig av Eures och Solvits internetbaserade nätverk för problemlösning.

Kompetensutveckling för ökad konkurrenskraft

21. Europaparlamentet ser ett ökat konkurrenstryck på arbetsmarknaderna till följd av den ekonomiska krisens negativa effekter. För att kunna återfå en komparativt sett stark konkurrenskraft krävs investeringar i såväl formell som informell utbildning, särskilda yrkesutbildningsinsatser, utbyte av arbetslivserfarenhet samt samordnade insatser för att underlätta rörligheten på arbetsmarknaden.
22. Europaparlamentet vill ge kommissionen en eloge för flaggskeppsinitiativet ”Ungdom på väg” och för lanseringen av ”En agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen”. Parlamentet välkomnar särskilt pilotprojektet ”Ditt första Eures-jobb” och de föreslagna åtgärderna för att utforma ett europeiskt kompetenspass.
23. Europaparlamentet anser att kompetens och kunskaper främjar rörligheten för arbetstagare och uppmanar kommissionen att dels utarbeta en färdplan när det gäller efterfrågan på kompetens, dels göra en bedömning av jobbsituationen på medellång och lång sikt.
24. Europaparlamentet anser att man inte bara ska fokusera på unga arbetstagare, utan att riktade åtgärder för att främja och underlätta den fria rörligheten bör vidtas för flera olika kategorier av arbetstagare på grundval av deras specifika egenskaper och behov (ålder, kön, kompetens, huruvida de tillhör en utsatt grupp osv.).
25. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att anpassa sina strategier för livslångt lärande och yrkesutbildning till utvecklingen på arbetsmarknaden samt erbjuda mer allmänt gångbara kompetenser med ett bredare tillämpningsområde såväl geografiskt som kunskapsmässigt sett, så att man bättre kan matcha personers kompetens med utbudet av arbetstillfällen.
26. Europaparlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att samarbeta för att man lättare ska kunna jämföra skolors och universitets läro- och kursplaner och få ett mer standardiserat utbildningssystem i Europa.

27. Europaparlamentet anser att synergieffekterna bör stärkas mellan de program som syftar till att främja den fria rörligheten för studenter, studerande på yrkesutbildningar och praktikanter och de program som är särskilt inriktade på att främja den fria rörligheten för arbetstagare.
28. Europaparlamentet anser att otillräckliga språkkunskaper (i synnerhet hos vuxna) fortsätter att vara ett stort hinder för rörligheten på arbetsmarknaden. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att aktivt främja undervisning i främmande språk och kommissionen att fortsätta sina insatser på detta område.
29. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen och medlemsstaternas regeringar och parlament.

MOTIVERING

Frågan om en migrerande arbetskraft inom EU har länge uppfattats som ett potentiellt problem som kan skapa obalans på nationell nivå i form av brist på arbetskraft, samt påverka kollektivavtalsförhandlingar och lönesättningen i värdländerna. Trots att begreppet ”fri rörlighet för arbetstagare” införts i fördragen som en garanti för att den inre marknaden ska fullbordas och för att en europeisk identitet ska kunna skapas har medlemsstater under övergångsperioder ändå tillåtits hindra nya medlemsstater att få tillträde till deras arbetsmarknader.

Historiskt sett har farhågorna alltid varit inriktade på två huvudaspekter, dvs. att de stora inflödena av invandrare från fattigare till mer välmående länder ska resultera i förlorade arbetstillfällen för invånarna i värdlandet, eller ett mindre allvarligt scenario med enbart sänkta lönenivåer.

Nyligen genomförda undersökningar har emellertid visat att dessa farhågor inte har besannats, utan att arbetskraftsinvandringen tvärtom har gett gynnsamma effekter för EU som helhet. Detta är en följd av en naturlig anpassning mellan utbud och efterfrågan på arbetskraft, dvs. att vissa arbeten inte eftertraktats av värdlandets invånare utan istället utförs av invandrad arbetskraft. Här har ett tydligt mervärde skapats för EU:s totala välfärd genom att arbetskraftsefterfrågan har kunnat tillfredsställas och produktiviteten upprätthållas i medlemsstaterna samtidigt som det medfört förbättrade inkomster för de arbetstagare som valt att söka arbete i en annan medlemsstat. Dessutom minskade den illegala arbetskraftsinvandringen eftersom någon anledning att bryta mot lagen i detta hänseende inte funnits. Tydliga integrationstendenser har också konstaterats i värdsamhällena.

Trots arbetskraftsinvandringens gynnsamma aspekter finns det inte desto mindre vissa frågor som bör beaktas när den fria rörligheten för arbetstagare diskuteras. Uppgifter från 2008 visar att 2,3 procent av EU:s medborgare (11,3 miljoner människor) bor i en annan medlemsstat än den där de är medborgare och att betydligt fler utnyttjar denna rättighet under någon period i sitt liv. Enligt en färsk Eurobarometerundersökning svarade 10 procent av de tillfrågade i EU-27 att de någon gång tidigare bott och arbetat i ett annat land, medan 17 procent uppgav att de hade för avsikt att utnyttja den fria rörligheten i framtiden. Detta tyder på att migrationsströmmarna av arbetstagare inte uppgår till några extremt höga siffror. Att söka nytt arbete i ett nytt land kräver extra ansträngningar från arbetstagarens sida. Mer specifikt har detta att göra med att man hamnar i en ny kulturell kontext, att man måste lära sig ett nytt språk och skiljas från familj och släkt, men det finns också andra hinder som försvårar möjligheterna att till fullo utöva rätten till fri rörlighet. Det är mot denna bakgrund som kommissionen lagt fram meddelandet ”Arbetskraftens fria rörlighet bekräftas: rättigheter och viktiga utvecklingar”, där en mycket tydlig bild av det nuvarande läget ges.

Mot bakgrund av slutsatserna i kommissionens senaste meddelande har föredraganden fokuserat på olika metoder och strategier som kan förbättra situationen och bekräfta EU:s åtagande att stärka arbetstagarnas rätt till fri rörlighet.

Utgångspunkt för den strategi som måste antas på EU-nivå är att den fria rörligheten för arbetstagare är en medborgerlig rättighet, och att utövandet av denna rättighet inte har lett till några kända negativa effekter på arbetsmarknaderna. Följaktligen spelar medlemsstaterna

tillsammans med de lokala och regionala myndigheterna en avgörande roll för att underlätta ett utövande av denna rättighet och för att den befintliga lagstiftningen genomförs korrekt och fullständigt. Det finns dessutom ett stort behov av samarbete när det gäller att harmonisera nationell lagstiftning med EU:s lagstiftning, så att ett förbud mot direkta eller indirekta hinder kan säkerställas, särskilt sådana hinder som rör diskriminering på grund av nationalitet, vägran att bevilja familjemedlemmar samma rättigheter, socialförsäkringssystemen samt andra hinder som kan försvåra eller hämma arbetstagares fria rörlighet för att söka arbete.

De åtgärder som föreslås i betänkandet är inriktade på de problem som i första hand brukar tas upp när arbetstagares rätt till fri rörlighet diskuteras. För att människor ska kunna flytta till ett annat land för att arbeta krävs inte bara arbetsmarknadspolitiska åtgärder, utan det man i första hand bör göra är att få till stånd en samordning med övrig politik och övriga strategier för att underlätta arbetstagares migration till värdlandet, t.ex. åtgärder när det gäller den inre marknadens fullbordan, samordning av socialförsäkringssystemen, kompletterande pensionsrättigheter, arbetstagar skydd, utbildning (inklusive yrkesutbildning), språkkunskaper, skatteåtgärder för att t.ex. undvika dubbelbeskattning samt åtgärder för att förhindra diskriminering. Vidare är de bestämmelser som gäller familjemedlemmars rättigheter lika viktiga som de som är direkt knutna till de personer som söker arbete utomlands, eftersom bristande rättigheter för familjemedlemmar kan leda till att nya hinder skapas för arbetstagares rörlighet över gränserna inom EU.

För det andra finns det ett tydligt behov av att koppla samman effekterna av arbetskraftsmigrationen med de befintliga strategierna på EU-nivå, särskilt EU 2020-strategin, och med de små och medelstora företagens allt viktigare roll. De små och medelstora företagen måste göras delaktiga i detta arbete. I takt med att dessa företag utvecklas skapas allt fler arbetstillfällen, och dynamiken inom dessa företag kan ge upphov till en cyklisk migration av arbetstagare. Detta kommer i slutänden att resultera i ökad kompetens genom praktisk inläring ("learning by doing") och vidareutveckling av tidigare erfarenheter samt i en fortsatt konkurrenspräglad miljö som leder till bättre slutprodukter.

Den nuvarande situationen och de lärdomar som dragits av finanskrisen har medfört en hel rad nya möjligheter för att stärka den ekonomiska utvecklingen och öka sysselsättningen. De fördelar som en rörlighet på arbetsmarknaden ger är här av stor betydelse eftersom dessa fördelar skapar ökad socioekonomisk konvergens och ett kontinuerligt utbyte av erfarenheter som gynnar både arbetsgivare och arbetstagare. Dessutom kan målet att skapa sysselsättning uppnås lättare om rörligheten på arbetsmarknaden genomförs fullt ut.

För det tredje inriktar sig föredraganden på vikten av information och kunskaper. En allmän trend som konstaterats i de flesta medlemsstater är att det inte finns tillräckligt med information om de rättigheter och skyldigheter som medborgarna bör känna till. Rörligheten på arbetsmarknaden bör främjas ytterligare, och informationen bör vara lättillgänglig för alla berörda personer. EU-institutionerna och de nationella regeringarna har här en avgörande roll med tanke på att de måste samarbeta och undvika asymmetri när det gäller informationstillgången. Med tanke på de förändringar som arbetets innehåll håller på att genomgå blir det allt viktigare med kompetensutveckling och utbildning. Föredraganden förordar därför klart och tydligt ökade insatser för att främja alla typer av utbildningsprogram, så att arbetskraften kan svara mot framtida behov och utmaningar. I detta sammanhang framhålls vikten av att samordna utbildningspolitiken och påskynda erkännandet av

examensbevis för att öka möjligheterna till en samsyn när det gäller hur vi bör förbereda den arbetsaktiva befolkningen inför de förändringar och det konkurrenstryck som orsakas av marknaden.

Betänkandets viktigaste budskap är att så länge rörligheten på arbetsmarknaden inte gett några negativa effekter, särskilt efter utvidgningarna 2004 och 2007, finns det ingen socioekonomisk grund för att upprätthålla hindren för arbetskraftsmigration inom EU, och detta gäller särskilt rumänska och bulgariska medborgare. Det måste ske en ökad tillnärmning av medlemsstaternas nationella politik med EU:s strategier för att de önskade nivåerna för välfärd och utveckling ska kunna uppnås. I tider av globaliserade marknader och demografiska förändringar kan den fria rörligheten för arbetstagare bidra till att åstadkomma en bättre balans mellan utbud och efterfrågan på arbetskraft. För detta krävs att man inriktar sig på att genomföra befintlig lagstiftning och tillämpa de regler som finns. Man bör också främja samordnade åtgärder när det gäller erkännande av examensbevis och utvecklingen av utbildningssystemen. På så sätt kan man svara mot marknadens behov och upprätthålla de betydande konkurrensfördelar som kommer av en hög kompetensnivå samt tillgodose andra rättigheter som arbetstagare behöver för att kunna bo och arbeta i ett nytt land. Alla administrativa förfaranden som kan försena eller förhindra arbetstagares utövande av rätten till fri rörlighet ska betraktas som oberättigade och omedelbart åtgärdas, eftersom de utgör en belastning och inte kan motiveras vare sig ekonomiskt eller socialt.

För att man bättre ska kunna förstå den nuvarande situationen och hur utvecklingen på arbetsmarknaden kommer att se ut i framtiden anser föredraganden att kommissionens berömvärda ansträngningar för att upprätthålla och främja rörligheten på arbetsmarknaden måste stärkas ytterligare. Det krävs även en mer ingående analys av de överträdelseförfaranden som riktas mot medlemsstater som inte följer reglerna samt av utvecklingstendenserna för rörligheten på arbetsmarknaden i fråga om kompetens, sektorer och geografiskt område. Det behövs också en långsiktig och omfattande sektorsövergripande strategi för rörlighet, så att alla befintliga rättsliga, administrativa och praktiska hinder för arbetstagares fria rörlighet kan analyseras och undanröjas. Det ekonomiska argumentet för att öppna arbetsmarknaderna blir i dessa tider allt tydligare. En överdriven protektionism när det gäller rörligheten på arbetsmarknaden kommer att medföra ökade skillnader mellan medlemsstaterna och ett misstroende som kan påverka EU:s roll som internationell aktör och försvaga unionens konkurrensposition. Det är hög tid för EU:s medlemsstater att börja arbeta och växa tillsammans.